

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 231/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MBB a. s., ČSA 26, Banská Bystrica, zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Kašubom, Advokátska kancelária Kašuba spol. s r. o., Horná 41, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 36/2014 z 11. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MBB a. s. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MBB a. s., ČSA 26, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 36/2014 z 11. februára 2015 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom č. k. 23 S 1/2013-160 zo 4. decembra 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu o nesplnení podmienok pre účastníctvo sťažovateľky v konaní o uplatnenom reštitučnom nároku oprávnenej osoby [REDACTED] a spol.

Sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie poukazuje na svoje odvolacie námietky proti rozsudku krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd nevysporiadal dostatočne a správne, a tým dospel k neprávny právnym záverom v otázke jej účastníctva v dotknutom správnom konaní. Osobitne zdôrazňuje nevysporiadanie sa najvyššieho súdu s otázkou právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu vo veci samej (vo veci reštitučných nárokov), ktorá bola podľa nej rozhodná aj pre správne ustálenie jej účastníctva v správnom konaní.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 10Sžr/36/2014 z 11. februára 2015 na strane 10 uviedol, že „najvyšší súd sa otázkou právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 563/95 vydaného dňa 02.05.1995 nezaoberal, pretože pre posúdenie danej veci je táto bezpredmetná“, a to súčasne bez

akéhokoľvek odôvodnenia, prečo túto otázku považuje za bezpredmetnú, a to dokonca napriek najpodstatnejšiemu dôvodu odvolania sťažovateľa... v ktorom sťažovateľ uviedol, že rozsudok Krajského súdu... vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho najmä v nesprávnej aplikácii správneho poriadku v otázke nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu...

V predmetnom odvolaní sťažovateľ tiež uviedol, že v nadväznosti na vyššie-uvedené skutočnosti je potom úplne zrejmé, že rozhodnutie Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 nikdy nenadobudlo právoplatnosť, a že vyznačenie nadobudnutia právoplatnosti dňom 13. júna 1995 na predmetnom rozhodnutí Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 je nesprávne a nezákonné. Na základe vyššie-uvedených skutočností je teda zrejmé, že vyššie-uvedené správne (reštitučné) konanie ešte nebolo právoplatne skončené a sťažovateľ resp. žalobca je tak zatiaľ stále neprávoplatným rozhodnutím Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 priamo dotknutý vo svojich vlastníckych právach, pričom je právne bezvýznamné, že sťažovateľ resp. žalobca - spoločnosť MBB a.s. vznikla až dňa 11.01.2000, pretože v súčasnosti, v stave neukončeného správneho konania, je sťažovateľ resp. žalobca ako súčasný vlastník nehnuteľností zapísaných na [REDACTED] rozhodnutím Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 priamo dotknutý vo svojich vlastníckych právach tým, že na základe rozhodnutia Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995 by mal svoje výlučné vlastníctvo k niektorým pozemkom zapísaným na [REDACTED] stratiť, pričom samotné vyznačenie nadobudnutia právoplatnosti na predmetnom rozhodnutí považuje sťažovateľ za nesprávne a nezákonné a toto nesprávne a nezákonné vyznačenie nadobudnutia právoplatnosti na predmetnom rozhodnutí nemôže samo osebe spôsobiť nadobudnutie právoplatnosti predmetného rozhodnutia a správne konanie tým ukončiť.

V predmetnom odvolaní sťažovateľ tiež uviedol, že v tejto situácii nemožno použiť § 250b O. s. p. ani vo vzťahu k sťažovateľovi resp. žalobcovi, pretože toto ustanovenie upravuje konanie o žalobách proti právoplatným rozhodnutiam, pričom v tomto prípade predmetné rozhodnutie ešte právoplatnosť nenadobudlo, ale právoplatnosť je na ňom len nesprávne a nezákonne vyznačená, a že účastník konania môže podať opravný prostriedok

až po tom, čo mu bolo rozhodnutie orgánu verejnej správy doručené, pričom dvom známym účastníkom konania, s ktorými orgán verejnej správy v tomto prípade konal (ide o [REDACTED] a [REDACTED]), nebolo jeho rozhodnutie evidentne doručené, a teda predmetné rozhodnutie tak nenadobudlo právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania, nakoľko lehota na jeho podanie u týchto dvoch účastníkov konania ešte ani nezačala plynúť. V tejto situácii nemožno použiť § 250b O. s. p. ani vo vzťahu k týmto dvom účastníkom konania, pretože ide o takých účastníkov konania, s ktorými sa v predmetnom správnom konaní konalo ako s účastníkmi konania, len im rozhodnutie nebolo doručené, a teda konanie nie je skončené a rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť.

V predmetnom odvolaní sťažovateľ tiež uviedol, že v nadväznosti na vyššie-uvedené tak považujeme za nesprávny právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici, že sťažovateľ resp. žalobca nemôže byť účastníkom vyššie-uvedeného reštitučného konania z dôvodu, že ako subjekt vznikol až po vydaní rozhodnutia Pozemkového úradu Banská Bystrica číslo 563/95 zo dňa 02.05.1995, pretože z dôvodu väd v jeho doručovaní predmetné rozhodnutie nikdy nenadobudlo právne účinky a správne konanie v ktorom bolo predmetné rozhodnutie vydané nebolo skončené nadobudnutím jeho právoplatnosti pre vady v doručovaní, pričom sťažovateľ resp. žalobca vznikol počas trvania tohto neukončeného správneho konania ktorého možný výsledok môže mať dopad na jeho vlastnícke práva. V predmetnom odvolaní sťažovateľ tiež uviedol, že nie je tiež správny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici, že vady doručovania predmetného reštitučného rozhodnutia nie je možné namietať po uplynutí lehôt na podanie opravných prostriedkov, pretože tieto lehoty neplynú od jeho vydania ale od jeho doručenia, a teda pre vady v doručovaní resp. z dôvodu jeho nedoručenia dvom známym účastníkom konania ešte ani nezačali plynúť, a tak počas neukončeného správneho konania žalobca tým že nadobudol vlastníctvo predmetným rozhodnutím dotknutých pozemkov stal sa ex lége subjektom s nárokom byť účastníkom predmetného správneho konania a tohto svojho nároku sa domáha a ho aj uplatňuje vstupom do neukončeného reštitučného konania, ktoré nebolo ukončené nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia pre vady v jeho doručovaní dvom v čase jeho vydania známym účastníkom konania, s ktorými správny orgán, ktorý predmetné rozhodnutie vydal, konal ako s oprávnenými osobami, avšak predmetné rozhodnutie im nedoručil. V predmetnom odvolaní sťažovateľ teda tiež

uviedol, že podľa jeho názoru, vadu v doručovaní správneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje nenadobudnutie jeho právnych účinkov resp. právoplatnosti, je možné dovoľávať sa bez časového obmedzenia každým, kto je resp. môže byť takýmto rozhodnutím dotknutý na svojich právach, čo je aj prípad sťažovateľa resp. žalobcu v tejto veci, pričom sťažovateľ súčasne poukázal vo vyššie-uvedených súvislostiach aj na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo V 101/2005, Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 So 171/2007 a Metodické usmernenie -odpoveď Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR zo dňa 05.04.2012 číslo 10187/2012/SVBP-20054/PÍ, ktoré boli priložené k jeho odvolaniu, ktorými tiež preukazoval správnosť a zákonnosť svojej právnej argumentácie, ktorá nie je vôbec svojvoľná a ani ojedinelá.

Napriek vyššie-uvadenému Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 10Sžr/36/2014 z 11. februára 2015 nijako s vyššie-uvadenou argumentáciou a dôvodmi odvolania sťažovateľa ako žalobcu nevysporiadal, ale len zopakoval tú istú argumentáciu, ktorú vo svojich rozhodnutiach uviedli už správne orgány a Krajský súd v Banskej Bystrici s tým, že „najvyšší súd sa otázkou právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 563/95 vydaného dňa 02.05.1995 nezaoberal, pretože pre posúdenie danej veci je táto bezpredmetná“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžr/36/2014 z 11. februára 2015 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžr/36/2014 z 11. februára 2015 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok krajského súdu.

Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je namietanie nesprávnych právnych záverov najvyššieho súdu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu.

Najvyšší súd v relevantnej časti svoj rozsudok odôvodnil takto:

«Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania odvolací súd skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. V danej veci odvolací súd najmä posudzoval otázku, či žalobkyňa uvedeným rozhodnutím mohla byť ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch a či rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 563/95 vydané dňa 02.05.1995 nadobudlo právoplatnosť dňa 13.06.1995, teda či reštitučné konanie bolo právoplatne ukončené.

Z obsahu administratívneho ako aj súdneho spisu odvolací súd zistil, že Pozemkový úrad Banská Bystrica vydal dňa 02.05.1995 rozhodnutie č. 563/95, ktorým rozhodol o vlastníctve k nehnuteľnostiam vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby [REDACTED] a spol., na ktorom vyznačil právoplatnosť dňom 13.06.1995. Žalobkyňa (spoločnosť MBB a.s.) vznikla dňa 11.01.2000. Dňa 15.11.2011 spoločnosť MBB a.s.

oznámila prvostupňovému správneho orgánu vstup do správneho konania z dôvodu, že môže byť rozhodnutím správneho orgánu dotknutá na svojich právach a právom chránených záujmoch, nakoľko je vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Podľa jej názoru nie je reštitučné konanie právoplatne skončené, pretože rozhodnutie č. 563/95 nebolo účinne doručené všetkým účastníkom správneho konania, a teda nemohla začať plynúť zákonom stanovená lehota na podanie odvolania, čím rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. Prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie č. OP/2012/001774-1/Hup zo dňa 03.09.2012, ktorým rozhodol, že žalobkyňa nespĺňa podmienky na priznanie účastníka konania vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby [REDAKOVANÉ] a spol. Žalobkyňa podala proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby príslušný orgán predmetné rozhodnutie zrušil. Žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Ustanovenie § 14 ods. 1 a 2 správneho poriadku upravuje legálnu definíciu účastníka správneho konania. Definícia účastníka konania sa skladá zo štyroch častí, ktoré sa čiastočne prekrývajú. Znakom účastníka správneho konania je vo všetkých prípadoch hmotnoprávny pomer určitej fyzickej (právnickej) osoby k veci, ktorá je predmetom konania. Odpoveď nato, koho správny poriadok považuje za účastníka správneho konania, dávajú predpisy hmotného práva, v našom prípade zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“). Podľa jednej z vyššie uvedených definícií, sa za účastníka správneho konania považuje určitá osoba už na základe jej tvrdenia, že môže byť rozhodnutím správneho orgánu vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutá. Toto tvrdenie však musí byť kvalifikované, teda musí napĺňať zákonom predpokladané náležitosti, aby bolo možné konštatovať riadne splnenie povinnosti tvrdenia účastníka. Podstatou riešenia otázky, či osoba bude rozhodnutím správneho orgánu priamo dotknutá na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach je zistenie, či rozhodnutie správneho orgánu môže zasiahnuť do jej hmotnoprávneho postavenia, t. j. či jej hmotnoprávne postavenie môže byť po vydaní rozhodnutia iné ako pred jeho vydaním. Keďže rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané

v roku 1995 a žalobkyňa vznikla v roku 2000, niet najmenších pochyb o tom, že žalobkyňa nebola dotknutá na svojich právach a právom chránených záujmoch vydaním rozhodnutie správneho orgánu, teda že sa jej hmotnoprávne postavenie vydaním rozhodnutia č. 563/95 zo dňa 02.05.1995 nezmenilo, pretože v čase vydania spomínaného rozhodnutia žalobkyňa neexistovala. V tejto súvislosti ešte najvyšší súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že pri rozhodovaní správneho orgánu je pre správny orgán rozhodujúci stav v dobe vydania „preskúmaného“ rozhodnutia, pričom k novým skutočnostiam, ktoré vznikli po vydaní rozhodnutia správneho orgánu treba prihliadnuť len vtedy, ak by tieto nové skutočnosti mohli mať vplyv na posúdenie správnosti rozhodnutia v čase rozhodnutia súdu (pozri judikát R 78/1967). To znamená, že skutkový a právny stav je v čase vydania rozhodnutia pre správny orgán záväzný a rozhodujúci (v tom čase žalobkyňa neexistovala a správny orgán rozhodoval len o nárokoch oprávnených osôb), pričom pri rozhodovaní veci nemôže správny orgán brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vydania rozhodnutia už netrvajú, ako ani predvídať skutočnosti, ktoré v čase vydania ešte nenastali, teda tú skutočnosť, že v budúcnosti vznikne žalobkyňa, ktorá bude v katastri nehnuteľnosti evidovaná ako vlastníčka sporných nehnuteľností, o ktorých sa vedie sporové konanie na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 20C/120/2010. Z uvedeného teda možno vyvodíť záver, že žalobkyňa nemohla byť rozhodnutím správneho orgánu č. 563/95 vydaného dňa 02.05.1995 dotknutá na svojich právach a právom chránených záujmoch, a teda nemôže byť ani účastníkom správneho konania v reštitučnej veci o určenie vlastníckeho práva oprávneným osobám v zmysle tretej definície účastníctva podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku. ...

V ustanovení § 250b ods. 2 O. s. p. je zakotvený inštitút tzv. opomenutého účastníka. Ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci s ním ako s účastníkom konania mal konať, súd musí zisťovať nasledujúce skutočnosti:

- či mala byť žalobkyňa účastníkom správneho konania v zmysle správneho poriadku
- charakter rozhodnutia, ktoré žalobkyňa žalobou napáda.

Správny súd v rámci konania o žalobe opomenutého účastníka otázku, či žalobkyňa je alebo nie je opomenutý účastník, šetrí ako otázku predbežnú.

Súd v týchto prípadoch zabezpečuje, aby správne konanie prebehlo riadne. V zmysle súdnej judikatúry ustanovenie § 250b ods. 2 O. s. p. prelamuje dôsledky § 247 ods. 2 O. s. p. a § 250 ods. 2 O. s. p. v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal a napadnuté rozhodnutie mu nebolo doručené. Vo svojom dôsledku toto ustanovenie pripúšťa podanie žaloby aj proti neprávoplatnému rozhodnutiu a pri nevyčerpaní opravných prostriedkov, a to v záujme dôslednej ochrany práv fyzických a právnických osôb (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 279/2010-21 zo dňa 25. augusta 2010). ...

Opomenutý účastník sa môže svojho práva podľa § 250b ods. 2 OSP účinne domôcť len v lehote troch rokov od vydania rozhodnutia, ktoré mu nebolo doručené (§ 250b ods. 3 OSP). V danom prípade ide o lehotu prekluzívnu a objektívnu.

Ak by sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. 563/95 vydaného dňa 02.05.1995 tvrdiac, že uvedené rozhodnutia jej nebolo doposiaľ doručené, tak nakoľko ide o rozhodnutie z roku 1995, je zrejmé, že postup podľa § 250b ods. 2 O. s. p. bude vylúčený, keďže prekluzívna trojročná lehota (podľa § 250b ods. 3 O. s. p.) už uplynula [a to 04.05.1998 - pondelok (§ 57 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.)]. Nie je preto ani na mieste skúmať, či žalobkyňa mala byť účastníkom konania, a či by teda zhora opísaný postup podľa § 250b ods. 2 O. s. p. bol aspoň teoreticky možný (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/14/2011 zo 17. augusta 2011).

Taktiež podľa ustálenej judikatúry správny súd uloží správnemu orgánu doručiť jeho rozhodnutie žalobkyni, ktorá tvrdí, že rozhodnutie správneho orgánu jej nebolo doručené, hoci sa s ňou ako s účastníkom konania malo konať, len v prekluzívnej trojročnej lehote, ktorej začiatok sa viaže na deň vydania správneho rozhodnutia (pozri bližšie napr. R 89/11).

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd sa otázkou právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 563/95 vydaného dňa 02.05.1995 nezaoberal, pretože pre posúdenie danej veci je táto bezpredmetná.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.»

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a s odvolacími námietkami sťažovateľky (s ktorými sa zhodujú v podstatnej časti aj jej sťažnostné námietky) a svoje závery dostatočne odôvodnil, tak ako sú tieto už citované. Ústavný súd preto nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri hodnotení zákonnosti záverov krajského súdu a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2015